

[Aksel Larsen.]

dig! Der må vel være grænser for, hvor længe folk kan lade være med at købe levnedsmidler.

Jeg kan ikke se andet, end at regeringens handelspolitik er ulykkelig for landet. Jeg kan heller ikke se andet, end at den måde, hvorpå regeringen sørger for befolkningens forsyning herhjemme, eller ikke sørger for den, og den måde, hvorpå den regulerer priserne herhjemme, eller ikke regulerer priserne, er højst ulykkelig. Efter min mening skulle man absolut ikke have ophævet maksimalpriserne eller priskontrollen med levnedsmidlerne herhjemme. Efter min mening skulle man absolut ikke forlange mere for smørret herhjemme, end England betaler, og efter min mening skulle man aldrig have sluttet en så fantastisk prisaftale med England, som man har sluttet. Hvis det er rigtigt, at der findes en sådan klausul i overenskomsten, som regeringen ustandselig påberåber sig, hvis det er rigtigt, at klausulen har den vægt, som regeringen synes at hævde, så mener jeg, at man skal tage konsekvensen af Englands prisforhøjelser og standse enhver eksport af landbrugsprodukter til England, indtil man har fået en fornuftig aftale om de priser, vi skal betale for de engelske varer. Jeg tror, det er et sprog, der vil blive forstået i international handel og vandel, men jeg tror ikke, det vil virke synderligt i England, at man siger: dette kan England ikke være bekendt.

Man påberåber sig, at da man havde nogle engelske forhandlere herovre, spurgte man forsigtigt, hvordan det var med kulprisen, og man fik det indtryk, at England ikke i øjeblikket agtede at forhøje kulprisen, det var ikke regeringens hensigt. Det viser sig, at kulprisen ikke er forhøjet af regeringen, men af det nationale kulråd. Det er en aldeles udmærket undskyldning. Det svarer til, hvis handelsministeren ville sige, at en meget vigtig disposition har skam ikke han truffet, men hans departementschef, så man må ikke angribe ham, fordi departementschefen har gjort et eller andet, man ikke kan lide. Kulrådet er naturligvis afhængigt af regeringen, og det er i samråd med den engelske regering og efter aftale med den, at kulprisen er forhøjet. Det samme gælder iøvrigt de andre engelske prisforhøjelser. Javel, jeg ved godt, at mangfoldige, og måske de fleste prisforhøjelser, ikke er kommet, fordi det er regeringen, der handler med de pågældende varer, men jeg ved også, at den engelske regering, lige

siden krigen sluttede, har udvist et i hvert fald for Danmark meget beklageligt initiativ med hensyn til at opfordre eksportørerne til stadig større og større priskrav, når det drejer sig om handel med Danmark. Man ved jo i England, at på grund af de handels- og prisaftaler, Danmark har sluttet med England, er sterling den valuta, vi har mest af. Vi er altså i høj grad henvist til at forsyne os dér, hvor vi kan købe for sterling, og det er først og fremmest i England. Det er denne situation, England udnytter, og derved opnår det dels at skaffe sig selv et formodentlig hårdt tiltrængt tilskud for at rette sin økonomi op, dels at den fordel, som man fortalte os, at vi ville have af at skære kronen ned, simpelthen forsvinder i de engelske og andre pristigninger.

Jeg kan ikke erklære mig tilfreds med de svar, vi har fået af ministrene på de stillede forespørgsler. Det forekommer mig ikke, at de giver nogen som helst sikkerhed for, at vor handelspolitik fremtidig vil blive anderledes, eller at man, om jeg så må sige, prismæssigt vil gøre noget alvorligt for at kalde England til orden. Men under alle omstændigheder: regeringen må vel have hovedansvaret her, og kan det være nogen trøst for den, så deler den naturligvis ansvaret med de organisationer, der var med til at forhandle med England om priser og leverancer, og den deler det med de partier, som i sidste uge var med til at besegle det såkaldte storpolitiske økonomiske forlig her i tinget.

Ministeren for handel, industri og søfart

(Krag): Der er talt meget om overraskelser her fra denne talerstol i dag. I det, det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, forekom der i hvert fald ingen overraskelser. Det var alle de gamle travere, det ærede medlems gammelkendte, misforståede, fordrejede, forvrængede syn på vor handelspolitik. Det har vi hørt så tit før, og jeg tror ikke, det lønner sig endnu en gang at gå i enkeltheder. Kendsgerninger gør ikke noget overdrevent indtryk på det ærede medlem. Nu fremstillede han det, som om regeringen, hvergang der kommer en prisforhøjelse fra England, eller hvor det sker, er overrasket og forbavset, og at mere sker der ikke. Det strider jo mod alle kendsgerninger. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen ved for det første, at vi har protesteret overfor England vedrørende kulprisens forhøjelse, og han ved for det andet — det er blevet oplyst her i dag —, at vi har krævet nye